

i otvaranje vagona, utvrđivanje stanja robe, istovar robe iz vagona, odvoz i smještaj robe u skladište, te nakon završenog istovara predaja željeznici istovarenog vagona zajedno sa svime što mu pripada.

Kad je dakle u predmetnom slučaju tuženi po primljenom nalogu "vagon-skladište" izvršio istovar robe iz vagona i istu smjestio u skladište, bio je dužan da zajedno s ispražnjenim vagonom preda željeznici i njegove pripatke, tj. pokrivače s kojima je roba bila pokrivena.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III-S1-946/77-2
od 11.V 1977.

Vijeće: Ivo Bešker, Gavro Badovinac, prof.dr Velimir Filipović

Prijevoz stvari morem - Zastara zahtjeva prema brodaru za naknadu štete na teretu - Osigurateljevo pravo subrogacije - Ovo pravo osiguratelja zastaruje jednovremeno sa zastarom osiguranikovog zahtjeva kojemu je osiguratelj nadoknadio štetu - Na osigurateljev zahtjev na temelju subrogacije ne može se primijeniti zastarni rok iz čl.128, st.2, toč.5. Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova, jer ovaj osigurateljev zahtjev nije regresni zahtjev na koji se cit. odredba odnosi

Sporno je među strankama da li je tuženi brodar dužan tužitelju - osiguratelju platiti iznos od 6.892.- din. na ime naknade štete koju je tužitelj platio svom osiguraniku na osnovi ugovora o osiguranju za štetu na osiguranoj robi, koja je nastala tijekom transporta brodom na liniji iz New Yorka u Rijeku.

Prvostepeni je sud odbio tužitelja u cijelosti sa zahtjevom i obvezao ga da tuženome plati 92.- din. na ime troškova spora, iz razloga jer je povodom isticanja prigovora zastarjelosti našao da je prigovor zastarjelosti osnovan, te je potraživanje tužitelja zastarjelo. Brod je stigao u New York 11.X 1975. g. i otplovio iz New Yorka dana 19.X 1975. g, pa je stoga morao iskrcati robu najkasnije 19.X 1975. g, kojega dana je prednik tužitelja saznao za štetu i štetnika. Kako je tužba poslana sudu poštom dana 18.XI 1976. g, to je u smislu odredaba čl.128. Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova potraživanje tužitelja zastarjelo. Tvrdnju tužitelja da se u predmetnom slučaju radi

o regresnoj parnici sud nije uvažio jer je tužitelj mogao pokrenuti spor prema brodaru na temelju cesije osobe ovlaštene po teretnici za raspolaganje robom. Legitimacija tužitelja osniva se na temelju isprave kojom su na njega prenesena prava oštećene osobe prema počinitelju štete, pa tužitelj nije mogao steći veća prava od onih s kojima je cedent raspolagao u času davanja cesije. Kako je prednik tužitelja mogao pokrenuti spor prema brodaru samo unutar godine dana, računajući od dana kad mu je roba predana na odredištu, to je potraživanje tužitelja prema tuženome zastarjelo.

Tužitelj pobija presudu žalbom zbog pogrešne primjene materijalnog prava i predlaže da se pobijana presuda preinači i u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu.

Tužitelj u žalbi ističe da sud pogrešno uzima da je u predmetnom slučaju nastupila zastarjelost potraživanja u skladu s odredbama čl.213. ZUIPB. Primjenom čl. 128, st.2, toč.5. istoga zakona, a koji se propis ima primijeniti na sporni slučaj, izričito je propisano da kod regresnih zahtjeva zastara počinje teći od dana činidbe koja daje pravo na regres. Tužitelj je osiguratelj i pravo regresa prema tuženom stekao je danom isplate štete svom osiguraniku. Ako štetu nije platio ne bi ni imao legitimacije prema štetniku. Na ovakav način primjene propisa o regresu upućuje Zakon o prijevozu robe željeznicom, u kojemu je određeno da osiguravajući zavod ima pravo tražiti regres u objektivnom roku od tri godine sa subjektivnim rokom od godinu dana. U konkretnom slučaju subjektivni rok od godinu dana je protekao, ali ne i objektivni rok, pa je sud morao na sporni slučaj primijeniti odredbu toč.5. Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova.

U odgovoru na žalbu tuženi pobija navode i prijedloge žalbe, te predlaže da se žalba tužitelja odbije a pobijana presuda potvrdi. Naznačuje troškove odgovora na žalbu u iznosu od din. 90.-

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

Rješavajući spor, prvostepeni sud utvrdio je sve činjenice i proveo potrebne dokaze, pa je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, te je svoju presudu jasno i iscrpno obrazložio. Tako utvrđeno činjenično stanje i obrazloženje prvostepene presude ovaj sud u cijelosti usvaja.

Kod imovinskog osiguranja osiguravajući zavod stupa do iznosa plaćene naknade u prava osiguranika odnosno korisnika osiguranja, prema trećoj osobi, ili ako se radi o cesiji, osiguratelj stupa u prava osiguranika na temelju cesije - ustupa. Ovakovim načinom sticanja osiguratelj nije stekao ni manja ni veća prava prema štetniku negoli ih je imao njegov prednik. Prema tome pravo zastare potraživanja za osiguratelja jednako je pravu kojega bi imao njegov osiguranik prema štetniku, tj. početak zastare počinje istovremeno i teče jednako za osiguratelja kao i njegovog prednika.

Regresni zahtjevi o kojima govori čl.128, t.5. ZUIPB su zahtjevi koje zakon izričito navodi, kao što je npr. regresni zahtjev iz čl.111, st.2. ZUIPB ili zahtjevi jednog solidarnog dužnika prema drugom za izvršene činidbe prema vjerovniku, a sve ovo ne odnosi se na činidbu osiguratelja prema osiguraniku iz ugovora o osiguranju.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III-S1-906/77-2
od 11.V 1977.

Vijeće: Ivo Bešker, Gavro Badovinac, prof.dr Velimir
Filipović

Povreda lučkog radnika padom u brodsko skladište - Za tu je povredu kriv i slagač čiji je radnik pao u skladište, ako predradnik grupe radnika nije, kad je utvrdio da brodar nije poduzeo propisane zaštitne mjere, obustavio rad i od nadležnog člana posade zatražio da se primijene propisane zaštitne mjere

Medju strankama je sporno da li su prvotuženi brodar i drugotuženi Poduzeće "Luka" dužni platiti tužitelju, radniku drugotuženog, iznos od din. 75.757.- na ime naknade štete za pretrpljene tjelesne povrede koje je tužitelj zadobio prilikom pada u nezaštićeni otvor broda, dana 19.VII 1975. godine.

Rješavajući spor, prvostepeni je sud pobijanom presudom obvezao prvotuženog da plati tužitelju na ime naknade štete 43.838.- din, s kamatima, kao i 4.343,70 din. troškova spora, dok je s viškom zahtjeva prema prvotuženom odbio tužitelja, kao što je tužitelja odbio u cijelosti sa zahtjevom prema drugotuženom, Poduzeću "Luka", te je obvezao tužitelja da drugotuženom plati troškove spora od 541,30 din,